

Sygn. akt XVII AmE 19/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: protokolant sądowy-stażysta Piotr Hołyś

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

z/s w S.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o cofnięcie koncesji

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 7 stycznia 2013 r. znak (...)(...)

oddala odwołanie.

SSO Witold Rękosiewicz

Sygn. akt XVII AmE 19/13

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) decyzją z dnia 7 stycznia 2013 roku Nr (...) (...) cofnął z urzędu koncesję na obrót paliwami ciekłymi, udzieloną przedsiębiorcy – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. (...), powód) decyzją z dnia 1 czerwca 2012 roku Nr (...) (...) zmienioną decyzją z 15 listopada 2012r. nr (...) /AgS.

Za podstawę swojego rozstrzygnięcia Prezes URE przyjął okoliczność, iż w dniu

20 kwietnia 2007 roku przedsiębiorca został skazany prawomocnym wyrokiem za występki polegający na tym, że „uchylając się od opodatkowania nie ujawnił właściwemu organowi tj. Naczelnikowi Urzędu Celnego w K. przedmiotu opodatkowania w postaci wyrobów akcyzowych w ilości 2000 litrów alkoholu skażonego poprzez nie złożenie do dnia 25 sierpnia 2006r. deklaracji w wyniku czego narażono na uszczuplenie podatek akcyzowy w wysokości 85 026,80 zł. tj. o czyn z art. 54 § 2 k.k.s.”.

Pozwany uznał, że mimo, iż popełniony przez przedsiębiorcę czyn zabroniony nie ma bezpośredniego związku z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r. poz. 1059) dalej Pe to skazanie przedsiębiorcy prawomocnym wyrokiem Sądu oznacza, że nie daje on rękojmi prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją. Stwierdził, że w art. 33 ust. 3, pkt 3Pe –ustawodawca nie wskazał, że czyn zabroniony ma polegać na naruszeniu działalności regulowanej, a ma mieć jedynie „związek” z działalnością gospodarczą określoną w ustawie co oznacza, że zakres stosowania tej przesłanki jest szeroki. Nie

chodzi bowiem tylko o przestępstwa bezpośrednio związane z wykonywaniem jednej z działalności gospodarczych określonych przepisami ustawy – Prawo energetyczne ale także czyny zabronione, które mogą wpływać na negatywną ocenę wykonywania działalności gospodarczej sensu largo, a zatem czyny zabronione oddziałujące na wykonywanie każdej działalności gospodarczej. W ocenie pozwanego, do grupy takich przestępstw bez wątpienia można zaliczyć czyny zabronione, określone w ustawie z dnia 10 września 1999r. Kodeks karny skarbowy (tj. Dz. U. z 2007r. Nr 111, poz. 765).

Zdaniem Prezesa URE za wydaniem decyzji o cofnięciu powodowi koncesji przemawiały względy społeczne, polegające na tym, aby działalność gospodarcza, w szczególności koncesjonowana prowadzona była przez przedsiębiorców, dających rękojmię należytego prowadzenia działalności gospodarczej.

Na podstawie dokonanych ustaleń Prezes URE stwierdził, że w sprawie zachodzi określona w art. 41 ust. 3 Pe w związku z art. 58 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. nr 220, poz. 1447 dalej „uosdg”) przesłanka, uzasadniająca cofnięcie koncesji przedsiębiorcy, który rażąco narusza warunki określone w koncesji lub inne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, określone przepisami prawa.

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. w złożonym odwołaniu zaskarżyła decyzję Prezesa URE w całości.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 41 ust. 3 Prawa energetycznego w zw. z art. 58 ust. 2 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na cofnięciu przedsiębiorcy koncesji, podczas gdy skazanie prawomocnym wyrokiem za przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k.s. za czyn dotyczący wyrobów akcyzowych nie stanowi rażącego naruszenia warunków określonych w koncesji lub innych warunków wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, gdyż nie jest skazaniem o jakim mowa w art. 33 ust. 3 pkt 3 Pe tj. skazaniem mającym związek z działalnością gospodarczą określoną ustawą Prawo energetyczne,

- błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, iż przedsiębiorca rażąco narusza warunki koncesji lub inne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, określone przepisami prawa, podczas gdy brak jest jakichkolwiek podstaw ku temu, w szczególności ze względu na fakt, iż skazanie prawomocnym wyrokiem za przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k.s. za czyn dotyczący wyrobów akcyzowych nie może być uznane za rażące naruszenie warunków określonych w koncesji lub innych warunków wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej,

- błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, iż skazanie wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 20 kwietnia 2007r. w sprawie o sygnaturze akt VII Ks 28/07 za czyn z art. 54 § 2 k.k.s. dotyczyło przedsiębiorcy, podczas gdy ze znajdującego się w aktach sprawy w/w orzeczenia wynika, iż skazanym nie był przedsiębiorca, a jedynie prezes zarządu spółki (...) sp. z o.o.

W oparciu o przedstawione zarzuty powód wniosł o:

- uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania,
- zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadniając zarzuty odwołania powód zaznaczył, że prawomocny wyrok skazujący został wydany na prezesa zarządu spółki (...) sp. z o.o. Wyrok nie dotyczył przedsiębiorcy lecz członka zarządu, który nie prowadzi działalności gospodarczej. To spółka posiada status przedsiębiorcy więc nieprawidłowe jest stanowisko Prezesa URE, że w wyniku wydania wyroku na członka jej zarządu spełnione zostały przesłanki ustawowe do cofnięcia koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej spółce jako przedsiębiorcy. Skoro wyrok nie dotyczył przedsiębiorcy, brak jest podstaw do przyjęcia, że przedsiębiorca nie daje rękojmi należytego wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej. Powód zarzucił, że Prezes URE nie odniósł się do faktu skazania prezesa zarządu spółki będącej

przedsiębiorcą oraz wpływu w/w skazania na prawa i obowiązki spółki, której udzielono koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Istnienie prawomocnego wyroku dotyczącego osoby pełniącej funkcję prezesa zarządu nie daje podstaw do uznania, aby przedsiębiorca przez to rażąco naruszył warunki określone w koncesji lub inne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, określone przepisami prawa. Zdaniem powoda rt. 58 ust. 2 pkt 1 uosdg nie może być oceniany w oderwaniu od art. 33 ust. 3 pkt 2 i 3 ustawy Pe. „wskazującego kiedy przedsiębiorcy nie może być wydana koncesja. Z pkt 3 art. 33 Pe wynika jednoznacznie, iż prawomocne skazanie ma dotyczyć przestępstwa mającego związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą tj. w tym wypadku paliw i energii. Skazanie nie może zatem mieć „luźnego” związku z ustawą oraz dotyczyć wykonywania każdej działalności gospodarczej, jak uznał Prezes URE. Stwierdził, że gdyby zgodzić się ze stanowiskiem zawartym w decyzji o cofnięciu koncesji, można by śmiało przyjąć, iż również upływ terminów zakreślonych w art. 33 ust. 3 pkt 2 Pe mógłby stanowić podstawę do cofnięcia koncesji albo odmowy jej wydania. Przy uwzględnieniu racjonalności ustawodawcy, Skoro ustawa wyraźnie mówi o przestępstwach mających związek z określonym w niej przedmiotem działalności, wydanie wyroku na członka zarządu spółki nie może prowadzić do przyjęcia, iż koncesjonariusz rażąco narusza warunki koncesji lub inne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, gdyż stanowiłoby to obejście prawa a dokładniej przepisu art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy Pe.

Pozwany Prezes URE w odpowiedzi na odwołanie podtrzymał wyrażone w zaskarżonej decyzji stanowisko, stwierdził, że brak podstaw do jej uchylenia i wniósł o oddalenie odwołania. Opierając się na przepisach Prawa energetycznego i ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wskazał na przewidziane w ustawie okoliczności, stanowiące podstawę cofnięcia lub zmiany koncesji. Powołał się na ugruntowane orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Wskazał, że jednym z warunków, jakie musi spełnić koncesjonariusz jest niekaralność. Nie zgodził się z poglądem powoda, że tylko przestępstwo popełnione w związku z działalnością gospodarczą określoną w Prawie energetycznym uniemożliwiają uzyskanie przez przedsiębiorcę koncesji. Stwierdził, że przyjęcie tak wąskiej interpretacji wymogu niekaralności wykluczałoby możliwość zastosowania tego kryterium do przedsiębiorców podejmujących działalność gospodarczą określoną w Prawie energetycznym lub prowadziło do odmawiania koncesji osobie, która dopuściła się nawet drobnego przestępstwa związanego z działalnością regulowaną w Prawie energetycznym a przyznawania koncesję znacznie groźniejszym przestępcom, których przestępstwa nie miały związku z tą działalnością. Dlatego konieczna jest indywidualna ocena każdego przypadku popełnionego przestępstwa i jego wpływu na wykonywanie działalności koncesjonowanej. Pozwany przytoczył fragmenty wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 maja 2006 r., sygn. akt XVII AmE 34/05, w którym wskazano, że jeżeli o koncesję na obrót paliwami ciekłymi ubiega się spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, organ koncesyjny bada, czy osoba uprawniona do reprezentacji spółki nie była karana za przestępstwo związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Nie należy ograniczać się do przestępstw związanych z działalnością określoną w ustawie Prawo energetyczne lecz badać, czy przestępstwo nie wiązało się z działalnością gospodarczą w pojęciu ogólnym jak w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, ponieważ zbyt wąska wykładnia mogłaby prowadzić do zatarcia kryteriów jasnej i klarownej oceny wnioskodawców ubiegających się o udzielenie koncesji na prowadzenie jakiejkolwiek działalności reglamentowanej.

Prezes URE wskazał, iż niespełnienie wymogu braku karalności stanowi rażące naruszenie warunku wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej określone w art. 33 ust. 3 pkt 3 Prawa energetycznego, a podmiot gospodarczy kierowany przez osobę prawomocnie skazaną nie daje należytej rękojmi właściwego prowadzenia działalności gospodarczej.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 1 czerwca 2012r. nr (...) (...), zmienioną decyzją z 15 listopada 2012r. nr (...)(...) udzielono podmiotowi gospodarczemu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 1 czerwca 2012r. do 1 czerwca 2027r.

Pismem z 17 sierpnia 2012r. przedsiębiorca wystąpił z wnioskiem do Prezesa URE

o zmianę koncesji na obrót paliwami ciekłymi ze względu na zmianę adresu siedziby spółki (k. 9 akt adm.). W toku postępowania organ regulacyjny pozyskał informację z Sądu Rejonowego w Kaliszu, z której wynikało, że osoba pełniąca funkcję prezesa zarządu spółki została skazana prawomocnym wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2007r. za występki polegający na uchylaniu się od opodatkowania i nie ujawnieniu organowi celnemu przedmiotu opodatkowania w postaci wyrobów akcyzowych w ilości 2000 litrów alkoholu skażonego poprzez nie złożenie do dnia 25 sierpnia 2006r. deklaracji w wyniku czego narażono na uszczuplenie podatek akcyzowy w wysokości 85 026,80 zł tj. o czyn z art. 54 § 2 k.k.s (k. 25 akt adm.).

Zgodnie z warunkiem zawartym w pkt 2.2.1. udzielonej powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi, przedsiębiorca jest zobowiązany do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej oraz do prowadzenia działalności objętej koncesją na zasadach uczciwej konkurencji i poszanowania dobrych obyczajów oraz słuszych interesów konsumentów.

Z uwagi na powyższe, w dniu 29 listopada 2012r. wszczęto z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie cofnięcia koncesji na obrót paliwami ciekłymi przesyłając przedsiębiorcy zawiadomienie o wszczęciu a następnie zakończeniu postępowania administracyjnego w sprawie cofnięcia koncesji na obrót paliwami ciekłymi (k. 1 - 4 akt adm.).

W dniu 28 grudnia 2012r. przedsiębiorca zapoznał się z materiałem dowodowym, zebrany w toku postępowania administracyjnego (k. 5 akt adm.). W piśmie datowanym na 24 grudnia 2012r. stwierdził, że brak jest podstaw do cofnięcia udzielonej koncesji z uwagi na fakt, że członek zarządu spółki (...) skazany został prawomocnym wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Kaliszu VII Wydział Grodzki w sprawie o sygnaturze akt VII Ks 28/07 za czyn z art. 54 § 3 k.k.s. Wskazane orzeczenie nie jest zatem skazaniem, o jakim mowa w art. 33 ust. 3 pkt 3 Ustawy Prawo energetyczne, gdyż dotyczyło ono wyrobów akcyzowych i nie wiązało się z przedmiotem działalności określonym w/w ustawą. Nadto w niniejszej sprawie nie zachodzą okoliczności z art. 33 ust. 3 pkt 2 Pe.

Przedsiębiorca wskazał również, że brak jest jakichkolwiek przesłanek wskazanych w art. 41 ust. 2 – 4 Prawa energetycznego do cofnięcia spółce (...) udzielonej przez Prezesa URE koncesji na obrót paliwami ciekłymi, w tym przesłanek zakreślonych treścią art. 58 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (k. 6 – 7 akt adm.).

Prezes URE uznał, że stwierdzone okoliczności uzasadniają stanowisko, iż spółka nie daje rękojmi wykonywania koncesjonowanej działalności zgodnie z prawem, ponieważ jej jedyny członek zarządu był karany za czyn określony w art. 54 § 2 kks i decyją z dnia 7 stycznia 2013r. cofnął udzieloną powodowi koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Stosownie do art. 201 § 1 kodeksu spółek handlowych organem uprawnionym do prowadzenia spraw spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i jej reprezentacji jest zarząd spółki. W ocenie Sądu jest oczywiste, że w przypadku gdy o udzielenie lub zmianę koncesji na obrót paliwami ciekłymi wystąpi podmiot gospodarczy działający w formie prawnej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, organ koncesyjny dążąc do ustalenia, czy wnioskodawca spełnia określone przepisami warunki posiadania koncesji bada, czy osoba uprawniona do reprezentacji podmiotu gospodarczego nie była karana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Jak trafnie w odpowiedzi na odwołanie wskazał pozwany, nie należy przy tym ograniczać się tylko do przestępstw mających związek z działalnością określoną w ustawie Prawo energetyczne lecz badać, czy przestępstwo nie było związane z działalnością gospodarczą w rozumieniu ogólnym, prowadzoną w sposób ciągły i zorganizowany, mieszczącą się w ramach zakreślonych przez art. 2 uosgd i wpływa na negatywną ocenę wykonywania przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej sensu largo. Stosowanie wąskiej wykładni tego pojęcia mogłoby prowadzić do zatarcia kryteriów jasnej i klarownej oceny wszystkich wnioskodawców ubiegających się o udzielenie zezwolenia na prowadzenie jakiegokolwiek działalności koncesjonowanej. Ponadto w ocenie Sądu stosowanie wąskiej wykładni tego określenia mogłoby prowadzić do dużego zróżnicowania wymogów stawianych przedsiębiorcom poszczególnych

branż, co skutkowałoby zróżnicowaniem koncesjonowanych podmiotów względem prawa oraz do brakiem jednolitych kryteriów oceny wnioskodawców ubiegających się o możliwość prowadzenia działalności koncesjonowanej. O słuszności tego stanowiska świadczy w ocenie Sądu treść przepisu art. 56 ust. 1 pkt 1 w/w ustawy usdg, w którym w sposób ogólny, odnoszący się do każdego postępowania koncesyjnego jako podstawę odmowy udzielenia koncesji wskazano sytuację, gdy przedsiębiorca nie spełnia warunków wykonywania działalności gospodarczej, określonych w ustawie.

Zgodnie z art. 41 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne Prezes URE cofa koncesję albo zmienia jej zakres w przypadkach określonych w art. 58 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. W szczególności organ koncesyjny obowiązany jest do cofnięcia albo zmiany udzielonej koncesji, w przypadku gdy stwierdzi, że przedsiębiorca rażąco narusza warunki określone w koncesji lub inne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, określone przepisami prawa (art. 58 ust. 2 pkt 1 uosdg).

Stosownie natomiast do art. 33 ust. 3 pkt 3 Prawa energetycznego, wnioskodawcy skazanemu prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą nie może być wydana koncesja. Bezsporne jest, że osoba pełniąca funkcję prezesa zarządu powodowej spółki została skazana prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo, polegające na uchylaniu się od opodatkowania i nieujawnieniu właściwemu organowi przedmiotu opodatkowania w postaci wyrobów akcyzowych w ilości 2000 litrów skażonego alkoholu poprzez nie złożenie stosownej deklaracji, w wyniku czego narażono na uszczuplenie podatek akcyzowy w wysokości 85 026,80 zł. tj. za czyn z art. 54 § 2 k.k.s., pozostający w związku z prowadzoną przez tę osobę działalnością gospodarczą. Ustalenie przez organ koncesyjny, iż osoba zarządzająca powodowym przedsiębiorstwem dopuściła się popełnienia przestępstwa, za które została prawomocnie skazana wyrokiem sądu karnego oznaczało, że Prezes URE obowiązany jest do cofnięcia spółce koncesji na obrót paliwami ciekłymi zgodnie z art. 41 ust. 3 Pe w zw. z art. 58 ust. 2 pkt 1 uosdg.

W świetle powyższego za bezzasadny należy uznać argument powoda, że prawomocny wyrok Sądu Rejonowego nie dotyczył powodowego przedsiębiorcy, (...) spółki z o.o., lecz osoby pełniącej funkcję prezesa zarządu spółki. Należy podkreślić, że wyrok sądu karnego nie może ze swej natury dotyczyć osoby prawnej, prowadzącej działalność gospodarczą, a jedynie osoby fizycznej, uprawnionej do reprezentacji tej osoby prawnej, lub prowadzącej w innej formie prawnej działalność gospodarczą. Akceptacja stanowiska przedstawionego w odwołaniu jest sprzeczna z art. 18 § 2 ksh. Dopuszczenie takiej możliwości dawałoby osobom skazanym prawomocnymi wyrokami za przestępstwa związane z działalnością gospodarczą, sposób do obchodzenia prawa poprzez zakładanie jednoosobowych spółek prawa handlowego i wchodzenia do ich zarządu.

Na uwagę w ocenie Sądu nie zasługują argumenty powoda, który wskazuje, że tylko przestępstwo popełnione w związku z działalnością gospodarczą określoną w ustawie – Prawo energetyczne (magazynowanie, wytwarzanie, przesyłanie, dystrybucja i obrót paliwami i energią) uzasadniają cofnięcie przedsiębiorcy koncesji. Jak słusznie wskazał Prezes URE przyjęcie takiej interpretacji uniemożliwiłoby w ogóle zastosowanie tego kryterium do przedsiębiorców podejmujących działalność gospodarczą w zakresie określonym ustawą Pe – bowiem żadne z popełnionych przestępstw nie pozostawałoby w związku z przedmiotem działalności określonym tą ustawą.

Odnosząc się do zarzutów odwołania dotyczących błędu w ustaleniach faktycznych, ponieważ przestępstwo skarbowe nie może być uznane za rażące naruszenie warunków określonych w koncesji lub warunków wykonywania działalności koncesjonowanej należy wskazać, że przed podjęciem decyzji w przedmiocie udzielenia lub zmiany koncesji, zgodnie z art. 50 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej - mającym zastosowanie na podstawie odesłania z art. 50 PE - Prezes URE może dokonać sprawdzenia faktów podanych we wniosku o udzielenie koncesji w celu stwierdzenia, czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją oraz czy daje rękojmię prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją. Pojęcie rękojmi nie zostało sprecyzowane przez ustawodawcę. W praktyce orzeczniczej przyjmuje się, że koncesja stanowi swoistą gwarancją, udzieloną przez Prezesa URE uczestnikom obrotu, iż posiadający ją przedsiębiorca jest rzetelnym i działającym zgodnie z prawem kontrahentem. Dlatego też Prezes URE, dokonując oceny zasadności udzielenia koncesji, w każdym przypadku

ma obowiązek indywidualnie ocenić czy popełnione przez ubiegającego się o koncesję przestępstwo może mieć bezpośredni wpływ na wykonywanie koncesjonowanej działalności gospodarczej. Ratio legis powyższego przepisu przemawia za tym, aby eliminować przypadki dopuszczenia do działalności regulowanej podmiotów nie dających należytej gwarancji prowadzenia działalności koncesjonowanej.

W ocenie Sądu rękojmię prawidłowego wykonywania działalności daje przedsiębiorca, wobec którego istnieje uzasadnione przekonanie, iż będzie on prawidłowo, należycie wykonywał regulowaną działalność gospodarczą. Okoliczność dopuszczenia się przez osobę pełniącą funkcję prezesa zarządu powodowego przedsiębiorstwa przestępstwa skarbowego w pełni uzasadnia powzięcie przez organ koncesyjny wątpliwości co do gwarancji należytego, zgodnego z prawem i rzetelnego wykonywania przez wnioskodawcę działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi. Tym samym, w przedmiotowej sprawie istniały podstawy do uznania, iż przedsiębiorca nie daje rękojmi prawidłowego wykonywania działalności regulowanej.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia, oddalił odwołanie jako bezzasadne – art. 479⁵³ § 1 kpc.

SSO Witold Rękosiewicz.